Karikatür

– Bu bayram kurbanın var mı?
– Çook, her gören kurbanın olayım diyor...

Dünya Karikatürleri

Zamane Çocukları

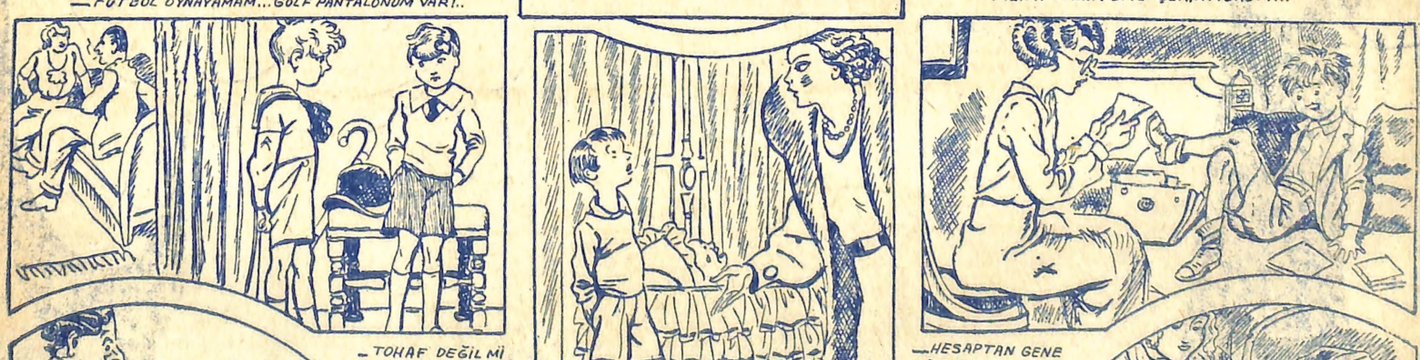

tan bahsëden gazeteler ikinci gün bunların sayısını yediye, üçüncü gün yirmiye çıkardılar. Bu nisbete göre bugüne kadar kurbanların miktarı herhalde yüz elliyi bulmuş olacaktır.)

Gazete bu yedi resimli, yirmi bir maktullü havadisi kâfi derecede heyecanlı bulmamış olacak ki Yunanlı canavara bir de Antepli Türk rakip çıkarmak istemiştir. Antepli canavarın adı Ahmet, bu ırz düşmanının kirlettiği kızın adı Zeynep, yaşı on ikidir.

Fotoğraf sanatı Antepte pek ileri gitmemiş olacak ki Ahmetle Zeynebin grup halinde bir tek fotoğrafı alınabilmiş ve bu fotoğraf, Damyanosa ait serinin bir köşesine konulmuştur. Resim karanlık olduğu için yalnız elleri kelepçeli, beyaz ceketli ve kara sakallı bir adamla uzun saçlı bir kız çocuğu yarım yamalak seçilebilmektedir.

Bizim canavarın sergüzeşti Yunanlı rakibininki kadar canlı ve meraklı değildir. O, sadece evlâtlığı olan bu kızcağıza, karısı evde yokken, sataşmak istemiş ve çocuk sokağa uğrıyarak bekciyi imdadına çağırmıştır.

Ahmedin yaptığı zulme gelince bu sadece kızın eline kızgın maşa ile vurmaktan ibarettir.

*
* *

Bu vakayı okurken kendi kendime: «Benim buna benzer bir vaka daha aklıma geliyor» diyordum. Sonra hatırladım ki bu bir değil bir çoktur. Bunlardan ikisini de size anlatayım:

Birinci vaka: Kahramanın adı kasap Ali, yaşı kırk beş. Kız on iki yaşında Hayriye, parmak kadar cılız bir çocuk.

Kasap Ali para kuvveti ile kızın anasını kandırıyor. Yine ayni kuvvetle mahallenin belli başlı edamlarını da elde ediyor.

Canavar,tabiî Antepli Ahmet gibi karısının çocuklariyle beraber köyünde olmasından istifade ederek Hayriyeyi eve kapıyor, çocuğun feryatlarına bekcinin dahi kulak asmıyacağından emin, Ali hayvanlığının olanca hıziyle biçareye saldırıyor.

Hayriyenin uzun süren bir hastalıktan sonra hastanede bir ameliyat esnasında öldüğünü bilirim. Fakat ne halk, ne hükûmet kimse kasap Alinin yakasına yapışmamıştır.

İkinci vaka: Kahramanının adını söylemiyeceğim; çünkü biraz da akrabalığımız vardır. Bu merhum da çoluk çocuk sahibi. saçlı sakallı bir adamdı. Hayır sahibi ve çok iyi bir insan olarak tanınırdı:

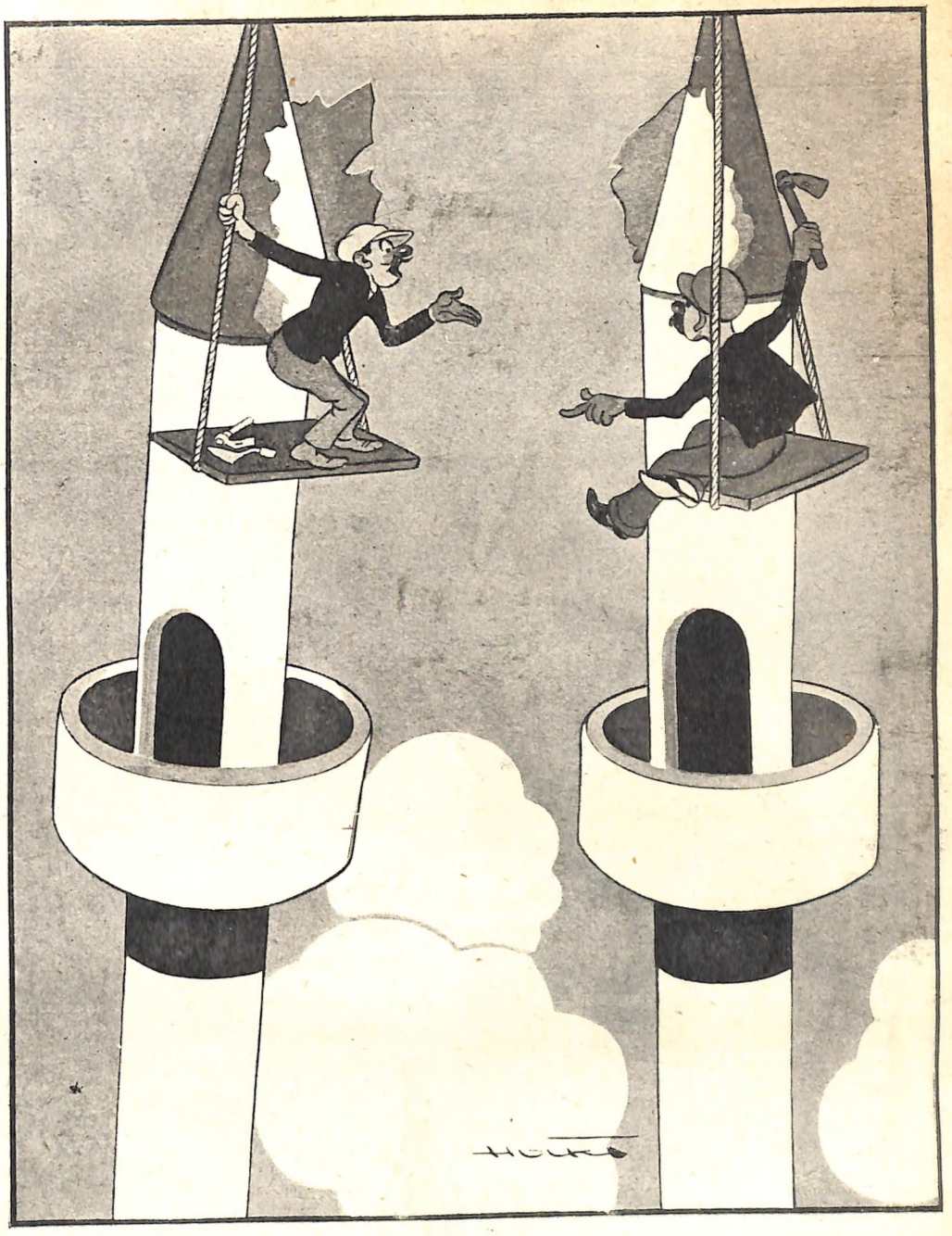

Fırtınadan sonra minareler tamir ediliyor...

— İnsan bukadar yükselince içine tatlı bir heyecan geliyor.. Gözleri kararıyor... Aşağıdaki insanları görmez oluyor...

— Âdeta Meclisi İdare azâsı olduğunu zannediyor, desene...

Bu canavar da yine on iki yaşındaki kimsesiz bir kız çocuğuna sataşmış ve bunu herkes, hatta karısı ve çocukları dahi bildiği halde kimse ses cıkarmamıştı.

*
* *

— Pekâlâ bu ırz düşmanlığını herkes bilirdi de neye kimse ses çıkarma dı? Neye hükûmet harekete geçmedi ve gazeteler haykırmadı? diyeceksiniz.

Cevap vereyim: — Anlattığım vakalar yirmi seneden daha evvele aittir. Kasap Ali bu şenaati yapmadan evvel, o zamanın şeriat kanununa göre, on iki yaşındaki sümüklü böcek gibi cansız Hayriyeyi, karısının üzerine kendine nikâh etmişti.

Öteki adama gelince o, buna da lüzum görmemişti. Gece sataştığı çocuğu ertesi sabah «Benim odalığımdır»demekle herkesin ağzını tıkamıştı.

Antepli canavar Ahmedin günahı yapacağı cinayeti on beş sene kadar geciktirmiş olmasından ibarettir.

Ahmet, Zeynep kıza o zaman saldırmış olsaydı kız sokağa fırlıyarak elindeki yanıkları bekciye gösterdiği zaman o işi polise haber vereceği yere «Hadi ayıp hadi! Bağırma böyle. Karı kısmına kocası ne isterse yapar! Karı koca işine kimse karışmaz!» diyecek ve kızı kolundan tutup tekrar içeri soktukdan sonra sopasını sallıya sallıya yoluna devam edecekti.

KARİKATÜR

Delikanlı meraklısı kız

Bayan M. S. otuzunu hayli geçmiş bir genç kızdır. Fakat resmî yaşı yirmi beştir.

Hemen daima on yedi, on sekiz yaşındaki mektep kızları gibi giyinir ve pek iri yarı olmadığı için bu tuvaleti kendisine oldukça yakıştırır.

Arkadaşları da yine o yaştaki çocuklardır. Fakat buna dikkat edildiğini sezecek olursa derhal zarif bir hüzünle:

— Gerçi ben onlarla arkadaşlık etmek için çok ihtiyarım; yaşım yirmi beşi geçmek üzere.. Fakat ne yaparsınız ruhum çocuk! Diye içini çeker.

İhtiyarlığını bukadar cömertce itiraf eden bu genç kıza karşı insanda gayri ihtiyarî bir merhamet ve sempati uyanır ve kimse onun bu yaş meselesini daha fazla kurcalamıya lüzum görmez.

Bayan (M. S.) in yaşı kadar ustalıkla sakladığı bir hali daha vardır: On sekiz, yirmi yaşındaki erkek çocuklara düşkünlüğü... Görünüşte onları istihfaf eder, her sözünün başında:

«Ben ki biraz gayret etsem onların annesi olacak bir yaştayım... Yirmi beş yaşın dehşetini düşünün.» der.

Bayan M. S. bu yaştaki gençlerin güzelcelerine ve bilhassa iri yarı olanlarına karşı genç bir anne tavrı takınır, onların akranı olan kızlarla korte ettiğini gördüğü zaman hırçınlaşır, kulaklarını çeker, nasihatler verir.

Fakat buna aldanarak onunla yalnız kalan delikanlıların vay haline! Vaktiyle Zeliha, Yusuf peygamberi ne vaziyete sokdiyse onun da bu çocukları ayni hale getirdiğini, adeta gömleklerini, yakalarını yırttığını söylerler.

Geçenlerde bir gece misafirlikte idik. M. S. yorgun ve telâşlı bir tavırla içeri girdi:

— Bilmezsiniz nekadar bittim, dedi, cadde bomboş.. Elektiriklerin bir kısmı yanmıyor. Bir köşe başında karşıma dev gibi bir genç çıktı.. Her halde bir sporcu olacak... Beni görünce şöyle bir baktı... Öyle koştum, öyle koştum ki...

Oradaki yaşlı bayanlardan biri dayanamadı:

— Bari yakalıyabildiniz mi? dedi.

Doktor arkadaş

Ölmek şüphesiz bir felâkettir. Fakat geçen haftaki kar fırtınası günü gibi bir günde ölmek iki katlı felâket oluyor.

Ogün sevgili bir arkadaşımızı eski tabiriyle, ebedî istirahatgâhına götürmüştük. Bir aralık soğuk, kar ve rüzgardan o hale geldik ki elimizde taşıdığımız tabutu adeta yeni tayyare biçimi uçurtmalardan biri gibi havaya uçurmaktan korktuk.

İçindeki öyle melek huylu bir insandı ki perişanlığımızı görecek halde olsa kendi derdini unutur bize acırdı. Böyle olduğu halde yine tecizlik getirmiyor, zavallıya rahmet okuyorduk. (Bir başkası olsa kim bilir neler okuyacaktık.)

Dönüşte bir çay içip ısınmak için bir kahveye girmiştik. Dostlardan bir doktora tesadüf ettim: Ölen bizim kadar senin de dostundu, dedim, cenazeye gelmediğine ayıb ettin.

O, mahzun bir gülümseme ile:

— Buna ben de muztaribim, dedi, ne çare ki prensibime uymuyor.

— Bu ne demek?

— Bizim dostlar grupunun hali malûm.. Orta halli hattâ orta halliden de biraz aşağı insanlarız.. Sıkıntı zamanlarımızda birbirimizin yardımına koşarız. Meselâ hasta olduğnuz zaman sizleri ben tedavi ediyorum.

— Allah razı olsun amma öteki mesele ile alâkasını göremiyorum.

— Acele etme.. Dinle.. Cenazeye gittiğimiz zaman herkes biribirini soruyor. Bu arada beni de «Merhumu tedavi eden doktordur» diyorlar.. Bu bana «Merhumu öldüren budur» gibi geliyor; hem utanıyorum; hem benim için fena bir reklâm oluyor.

Düşündüm, hak verdim.

Yılan masalı

Yenice piyangoları dedikodusu bitmiyecek. Bir iki gün evvel yine bir arkadaş anlatıyordu:

Delikanlının biri tütüncünün önünde durarak elini yeleğinin cebine atmış:

—Dört Yenice,demiş.

Bu emir karşışında tütüncünün yapacağı, tabiî raftan dört paket yenice alıp uzatmak olacak.

Delikanlı:

— Yok canım, demiş, dört pakete nerede para? Dört tek Yenice sigarası istiyorum.

Sigaranın tane ile satılması da caiz olduğu için tütüncü paketlerden birini açmış. Kapak kalkar kalkmaz içinden beş liralık bir ikramiye kuponu çıkmaz mı?

Satıcı ile müşteri arasında bir kavgadır başlamış. Tane ile sigara alan çulsuz, tabiî böyle bir şansı kaçırmaz. Öte raraftan tütüncü de alış verişin türlü cilveleri arasında senelerden beri —Tavada balık gibi— evrile çevrile pişmiş. Dört tek sigara alan müşteriye bütün kutunun hakkı olan ikramiyeyi kaptıracak enayilerden değil. Dükkânın önünde bir kavga bir gürültüdür başlamış.. Derken iş büyümüş, köşe başındaki polis «Ne alıp veremiyorsunuz yahu!» diye oraya kadar gelmek zahmetini ihtiyar etmiş.

Bereket versin polis de sokak vakalarının birini karakola götürürse beşini seyyar bir sulh mahkemesi gibi kısa bir ayak divaniyle halletmiye alışık kâmil ve babacan bir adam.

Davayı dinledikten sonra işi uzatmayın, demiş, ben davayı halledeyim. Bu beş lira ikramiye yirmi sigaralık bir kutunun hakkı değil mi? Sen kaç sigara istedin? Dört değil mi? Âlâ... yirminin beşte biri senin, dördü tütüncünün... Tütün ü arkadaş ver şu delikanlıya bir kâğıt... Dört kâğıt da sen alırsın olur biter.

Papağan

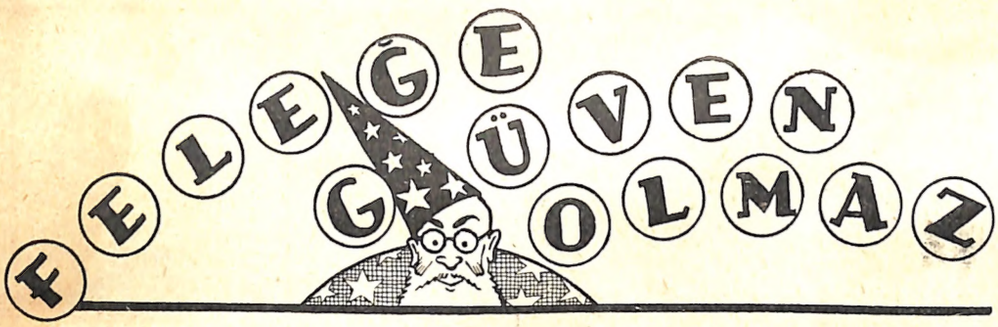

AĞA HAZRETLERİ

Bugün size biraz tiyatrodan bahsedeceğim. 1324 Rumi ve 1908 Efrenci senesinde Türkiyede meşrutiyet ilân edilir edilmez herkes aktör oldu idi. İnanmak gerek idi ki içimizde mahbus kalmış bir tiyatro aşkı hürriyetle birlikte patlamıştı. Bunu görüp de tiyatronun bizde çok ileriye gideceğine inanmamak mümkün değildi.

Bu tiyatro sevdazedeleri arasında ben de vardım .Zavallı(Sait Hikmet)in (Mazi ve Ati) ismiyle yazdığı bir eserini Tepebaşı yazlık tiyatrosunda oynıyacakdık.

Piyesin aktörleri arasında şimdi hatırlayabildiklerim şunlardır:

Rahmetli Müfit Ratip (rejisörümüz idi). Şadi, avukat Nahit, zannederim şimdi Marsilya Ticaret ataşesi olan Fahri ve şimdi nerede olduğunu bilemediğim Refet ismindeki arkadaşımız.

Piyesin mevzuunu doğrusu unuttum. Yalnız meşrutiyet ilâniyle tedirgin olmuş olan saltanat rejimiyle hürriyet rejiminin sivri noktalarını gösterir birşeydi. O arada tabiî,gülünç bazı saray sahneleri vardı. Ben bu sahnelerden birinin kahramanı olan Kızlarağası rolünü aldım. Bu rol icabı suratımı siyaha boyadığımı söylemek bilmem ister mi?.

Piyesi bir çok defalar prova ettik. O zaman aktörün sahnede duracağı yerin ve alacağı vaziyetin çok ehemmiyeti vardı. O sebeple Müfit Ratip bana sahnede duracağım yeri bir kaç defa gösterdi amma, bilmem neden ben her defasında yerimi şaşırıyordum, Nihayet yere sarı başlı kocaman bir çiviyi mıhlattı. Taki onu görüp de yerimi tayin edeyim.

Tiyatro günü geldi çattı. Hepimizde bir heyecan. Boru mu bu? Yep yeni bir piyes, yep yeni artistler. Hatırımda kaldığına göre tiyatronun hasılatı galiba o zaman İttihat ve Terakki cemiyeti hesabına toplanan «İaneyi Milliye» ye gidiyordu.

Tiyatro ağzına kadar dolu idi. O zaman Veliaht olan beşinci Sultan Mehmedin oğulları da sahneye en yakın locada idiler.

Perde açıldı.. Piyes normal şekilde yürümiye başladı. Ben sahneye çıktım. İlk işim mahut çiviyi aramak oldu. Halkın sahnede bir haremağası görmesi üzerine salondaki gülmeler beni biraz daha fazlalaştırması beni heyecanlandırdı.Onun tesiri mi, yoksa tersim döndüğü için mi bilmem, çiviyi bir türlü bulamadım ve başladım yere bakarak çivinin bulunduğunu tahmin ettiğim yerin etrafında dolaşmaya... Müfit Ratip böyle gayri tabiî bir vaziyetten endişe ettiği için beni kendime getirmek maksadıyle bana :

— Ağa Hazretleri! ne yapıyorsunuz ?.. Diye piyes harici bir sual sormuş. Halk benim ne yaptığımı bilmemekle beraber bolaşmamı piyesin icabı sanarak gülüyordu. Zaten o sıralar ahali ne çabuk gülerdi. Müfit Ratip.

— Ağa Hazretleri! Ne yapıyorsunuz ? Diye sorunca ben yarı dalgin yarı güya sahne serbesliği ola. cak haremağası sesiyle şu cevabı verdim :

— Şu Allahın belâsı çiviyi arıyorum...

Müfit Ratibi bir gülmek aldı. Hemen cebinden mendilini çıkardı, burnunu siler gibi yaptı. Onun gülmesine halk da güldü. Ben de o aralık çiviyi buldum. Buldum amma Müfit o piyesten sonra beni bir daha Trupa almadı idi.

Şimdi ne zaman bir aktörü yere bakarken görsem içimden...

— Galiba çiviyi alıyor... Derim...

B. Felek

Habil: — Kabili öldürdüğümdenberi asırlar geçti . Dünya nekadar medenileşmiş. . Ben kardeşimi şu elimdeki sopa ile öldürmüştüm..

Geçse (Darülbedayi) hatırımdan ne zaman
Gözlerimin önünden geçer bir kaç kahraman..

Verdi tiyatromuza yaşından fazla emek.
Elde değil Ertuğrul Muhsini beğenmemek.

O, sahne tarihini dolduran bir zaferdir,
Rejisördür, aktördür, kumandandır, neferdir...

Kim inkâra yeltense zaten onun adını,
Cayar düşüncesinden yiyince tokadını!

Dayanıp hem sanata, hem de çelik bir kola
Bütün münekkitleri getirdi bir bir yola!

Haddini bilmezlere doğrusu böyle lâzım,
Bunu yerinde bulur benden ziyade Hâzım!

Öyle Hâzım deyip de sözü kesmek haramdır,
O bir adam görünür amma bin bir adamdır:

Onu her gün sahnede başka millet bulurum,
Bazı Arap, Arnavut, bazı da Ermeni, Rum.

Kendini öyle role vermiş ki, iyiden iyi,
Korkarım unutacak bu gidişle Türkçeyi!

Galip de galip çıkar girdiği her oyundan,
Başka kusuru yoktur onun güzel boyundan.

Şişirdiğinden beri cüzdanını Jübile
Bana borç ister diye, vermiyor selâm bile!

Korkma akıllı gibi görünen budaladan,
Çekin fakat aptala çıkan Vasfi Rızadan.

Vasfiyi methedeyim derken sözüm uzadı,
Nereye sıkıştırsam şimdi büyük Behzadı?

Sanatın baş köşesi değil mi onun yeri?..
Vardır Küçük Kemalin bizce büyük değeri...

Size Emin Beligden bahsedecektim, eğer,
Olsaydı şirim için gazetede fazla yer!

ÇAMLIBEL

— *Delileri musiki ile iyi ediyorlarmış...*
— *Öyle ise Konservatuarı hemen Bakırköyüne nakletmeli!.*

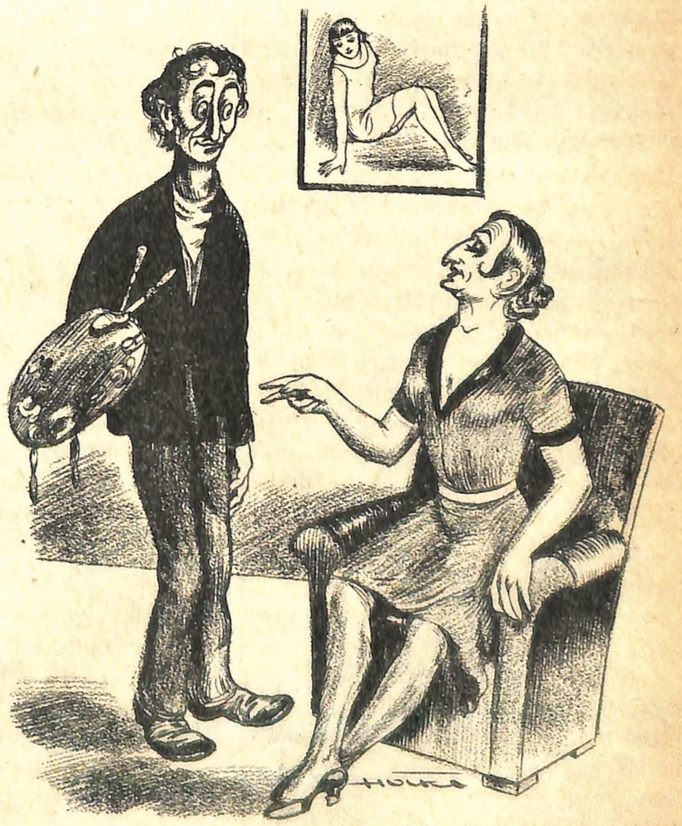

Kadın: — Evvelce portre yapıyordunuz... Ne vakittenberi karikatüre çalışıyorsunuz?...
Ressam: — İki sene evvel sizinle tanışdığımdan beri!..

RESSAM Çallı İLE Bir Mülâkat

Meşhur ressamımız Çallı İbrahim, iki aydanberi, gurbet ellerde idi. Türk ressamlarının eserlerini teşhir etmek için Moskovaya gitmiş, sergi açmış, dönüşte de Hamdullah Suphi Tanrıövere Tanrı misafiri olarak Bükreşte kalmıştı. Dört gözle beklediğimiz büyük üstat, en sonra Romanya bandıralı Prenses Marya vaporunun lüks kamarasiyle İstanbula geliyor haberini aldık, Galata rıhtımına koştuk.

Vapur tam saatinde geldi. Hemen merdivenden çıkıp vapura atladık, üstadın kamarasını sorduk, gösterdiler. Kapıyı tıkırdattık, ses yok, bir daha tıkırdattık, yine öyle, üçüncüsünde yumrukluyorduk ki içerden bir homurtu duyuldu:

— Hay Allah canını alsın!

Bu cümle ,bize: «İçeri buyurunuz!» gibi geldi. Kapıdan girince Çallının, kan ter içinde, tabloları denk yapmakla meşgul olduğunu gördük:«Hayrola üstat!» dedik. Üstat burnundan soluyarak: «Hayırsa sizin başınıza gelsin... Görmüyor musunuz, ressam Şevketi denk etmekle meşgulüm... Mübareğin minareleri, kubbeleri çuvala girmiyor ki!» dedi.

— Niçin girmiyor?

— Çuvalda kübik resimler var da, ondan! Ressam Şevketin yıldızı bir türlü onlarla barışmaz!

— Moskovada hangi resimleri teşhir ettiniz?

— Âdet olduğu veçhile, Kurbağalı Dereye ait on tablo, krizantemlere dair on iki tablo ile bir okadar da Ayasofya resmi...

— En çok hangi tablolar beğenildi?

— Benim kübik eserlerim...

Hayretle sorduk:

— Siz ne zaman kübist oldunuz, üstat!

— Asıl, İstanbuldan ayrılıp Karadenizde müthiş bir poyraz fırtınasına tutulduğum zaman... Koca gemimiz bir sağa, bir sola, bir öne, bir arkaya yalpa vurdukca benim fırça da ne yaptığını bilmez hale geldi. Bu suretle mükemmel bir kübist oldum. Baş modelim de Salâh Cimcozdu...

— Bundan evvel kübik resimleriniz yok mu idi?

— Olmaz olur mu? Amma bukadar değil! Çünkü ben daima geceyarısından sonra şeşi beş görür, sanatimde bir değişiklik hissederdim...

— Bir ressam nasıl kübist olabilir?

— İçmeden olmaz... Hem de öyle bir iki kadeh değil... En aşağı yarım kilo içmeli... Ben ölçüsünü buldum: Karşıma Ahmet Refiki alıyorum, bir kadeh atıyorum, tabiî Ahmet Refik yine o Ahmet Refik... Bir daha, bir daha içiyorum,değişiklik olmuyor. Kadehler onu bulunca, bakıyorum, Ahmet Refikten bir Ahmet Refik daha çıkıyor, oluyor iki! Hemen şişeye sarılıyorum, tepeme dikiyorum, Ahmet Refik üçleşiyor.. Dört oldu mu tamam demektir. O zaman fırçayı elime alıyorum, aklıma geleni çizmiye.. Fakat, dedim ya, kübib resim için deniz tutması, bire bir.., Akademiye, Avrupaya gitmiye hacet yok, kübik ressam olmak istiyenler şöyle fırtınalı bir havada Karadenize açılsınlar, şehadetnameyi alıp dönerler!

Üstat coşmuştu. Bizi de coşturmak için:

— Birer votka içer misiniz?

Dedi. Anlaşılan, bizi de kübik zapacaktı.

Üstadın ikramını kabul ettik. Bunu bir, bir daha takip etti. Çeneler iyiden iyiye kızışmıya başlamıştı ki birdenbire kapı açıldı, kamarot: «Vapur, İskenderiyeye hareket ediyor!» diye kaykırdı. Kendimizi güç halle rıhtıma atabildik. Üstat, vapurda kalmıştı:«Bir sergi de Mısırda açacağım!» diyor, bize mendil sallıyordu!

Mülâkatçı

— *Fransada bir gazetecinin dilinde tüy bitmiş!*

— *Şaşılacak ne var, bizim gazetecilerin de dillerini muayene etseler hepsinde tüy bulurlar.*

Karikatür'ün koleksiyonunu toplayınız. Her altı ayda nefis bir cilde sahip olacaksınız.

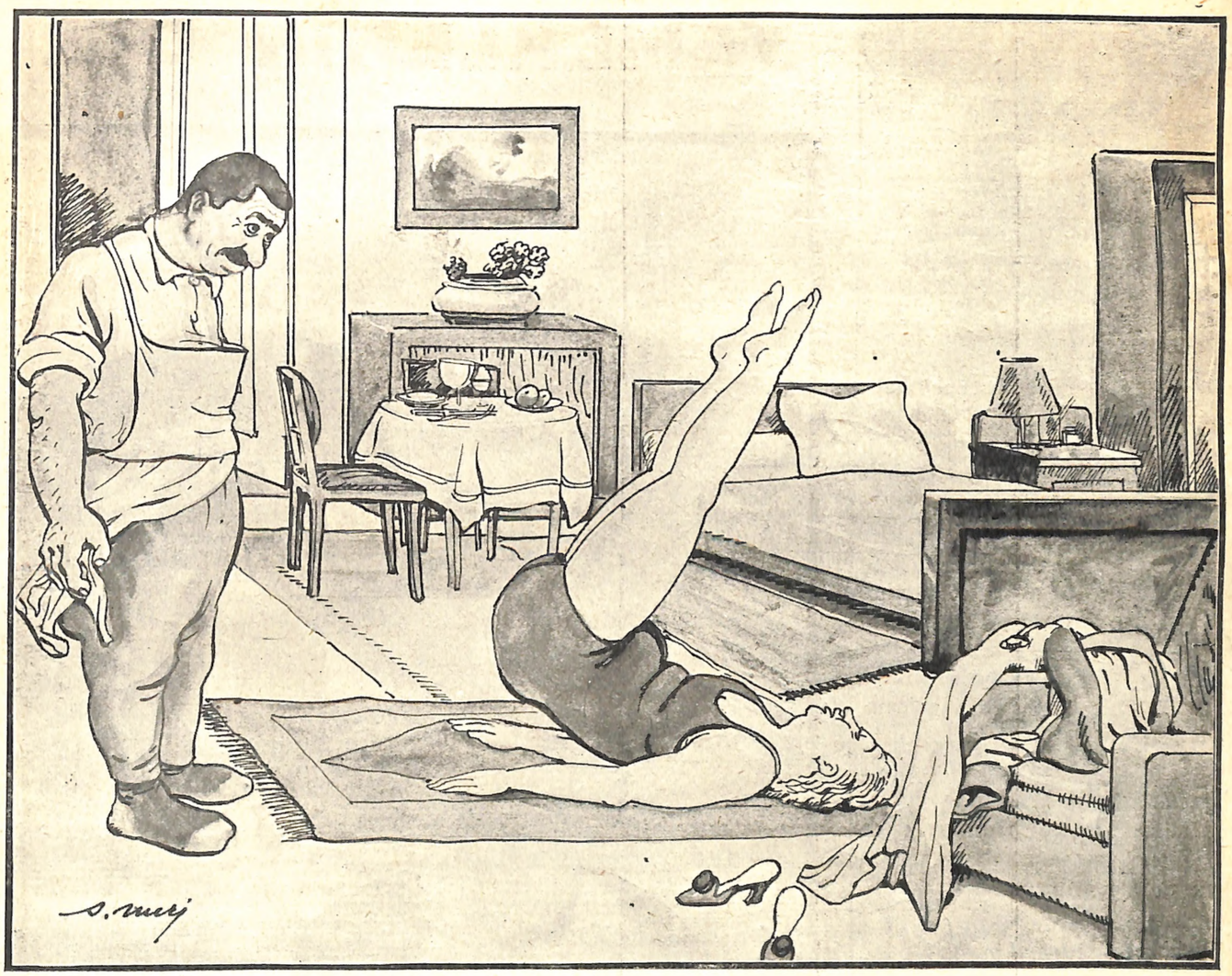

Zayıflamak hastalığı salgın halinde...

— Neden istifa ediyorsun aşcıbaşı?...
— Sade suya zarzavatla rafadan yumurta yiye yiye ben de sizin gibi nalları dikmekten korkuyorum bayanım!

KIŞ FLÖRTLERİ...

Güzel bayan !.. Uzandı çoktandır kışın eli,
Taksimde geçiriniz iki üç ayınızı !..
Sayfiyedeki gibi, yine coşkun, neşeli,
Salonlarda dans edip içiniz çayınızı !..

— 2 —

Güzel bayan !.. Mutlaka yüreğiniz yanıyor
Çabuk yaklaşsa.. diye, yazın tatlı demleri !..
Bizim de gözümüzde hasretle canlanıyor
Sizinle plâjlarda o banyo âlemleri !..

— 3 —

Güzel bayan!..Demek ki yaz gelmeden hiç kimse
Sizin vücudunuzu dekolte görmiyecek !..
Hoşumuza gitmedi bu kapalı elbise,
Mahrum olduk en güzel bir manzaradan gerçek!..

Güze bayan!.. Bir parça içim ısınsın diye,
İçtiğiniz likörle keyfiniz tamam gibi !
Ben nasıl üşüyorum bilseniz şu saniye,
Halbuki yatağınız sıcaktır hamam gibi !..

— 5 —

Güzel bayan!.. Pokerde verdim yüz lira kadar,
Bari bir busenizle tutuşup, yanayım ben !.,
İste bütün paramı siz aldınız.. Ne zarar :
Kumarda kaybedeyim, aşkta kazanayım ben!..

— 6 —

Güzel bayan !.. Bu aşkı çekiyorum derinden,
Artık bırakmayınız kederde, yasta beni!..
Hayatı seyredelim şampanya kadehinden :
Yarın lûtfen bulunuz Perapalasda beni !

Necdet Rüştü

Kadınlara dair

Kadına önce kalbini ver, kabul etmezse keseni ver... Muhakkak kabul edecektir!

—

Kadın var ki ağlatmaktan, kadın varki güldürmekten zevk alır... Ağlatmak istiyen kadının karşısında gülenin vay haline!

—

Utanan kadının karşısında cesur, cesur kadına karşı da mahcup davran... Zafer ya senin, ya onundur. İkisinde de sen kârli çıkarsın!

—

Kadının saçı boyanır, erkeğin de gözü!

—

Kadın aşkı arar, erkek de kadını!

—

Kadının sevilmiyecek çağı yoktur: On yaşında çocuk, yirmisinde zevce, otuzunda ise anadır.

—

Kadına hoş görünmek istersen: "Güzelsin!„ deme, «Arkadaşların çirkin!» de.

—

Kadını kimi çiçeğe, kimi kuşa, kimi aya, kimi denize benzetir... Kadının bukadar çok şeye benzemesi her halde bir şeye benzememesinden ileri geliyor olacak! O halde nedir?

—

Ev kadını iyi, iş kadını doğru, salon kadını güzeldir... Canına yandığım, hangisinden vaz geçersin?

—

Kadın yalanı söylemez, karşısındakinin sersemliğini imtihan eder.

Filozof

YEMEKLERiN DiLi

YEMEKLERİN DİLİ

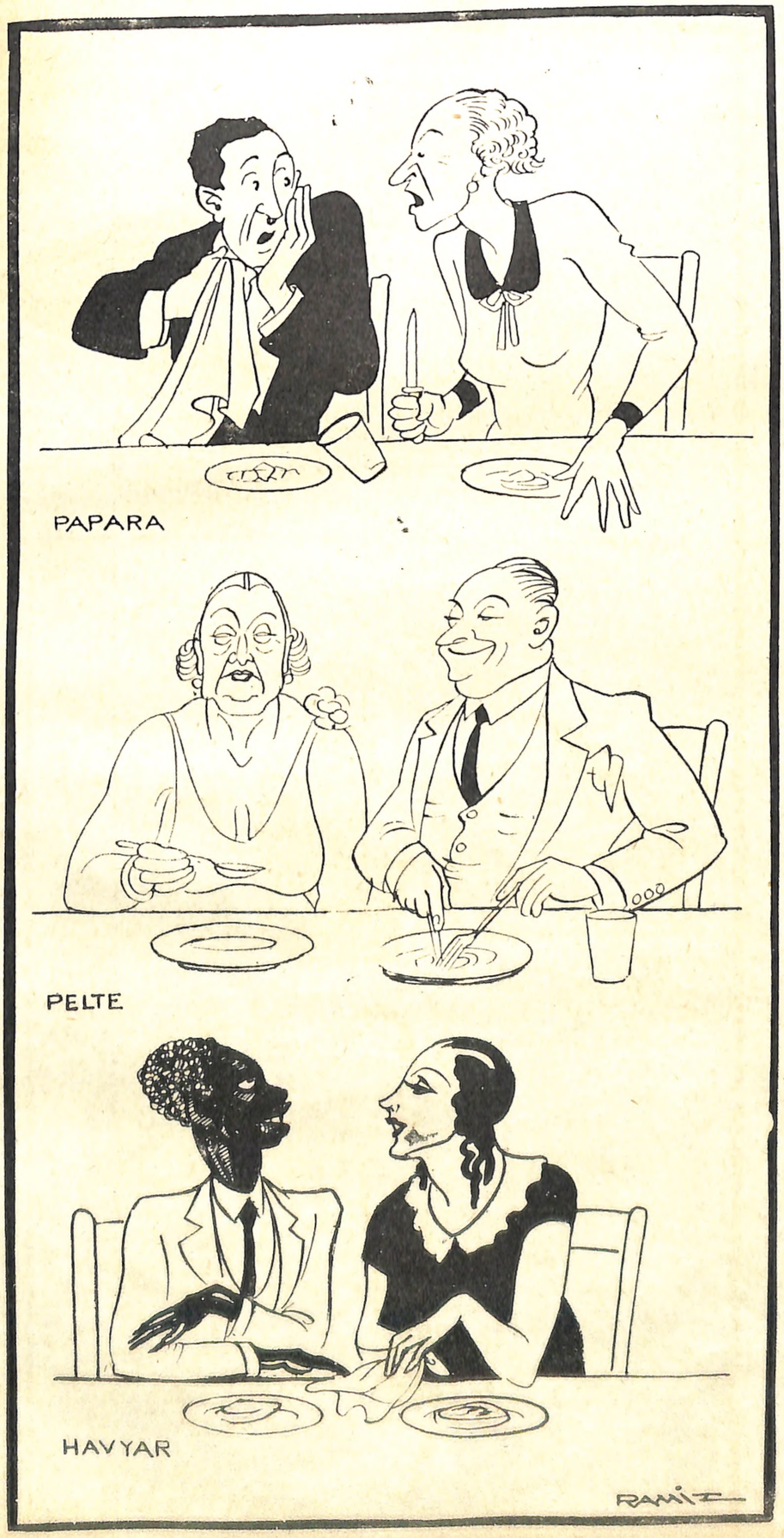

AYVAZ
Kasap
HEP 1 HESAP

Rusya dönüşü

İki genç ressam konuşuyorlardı. Birisi :

— Duydun mu ? dedi, Çallının bütün tabloları Rusyada satılmış!

— Şu halde. Çallı dünyalığını kazandı demek !

— Yok monşer... Rusya dışarıya para çıkarmadığı için Çallının tablolarını votka ile ödemişler !...

— İyi amma bizde inhisar var, memlekete votka sokmazlar...

—Merak etme.. Çallı bunu düşünmüş, votkaları midesinde getiriyormuş...

Dalgınlık

Neyzen Tevfik bir iki tane atmak için gazinoya girdi, bir köşeye ilişti. Bir müddet sonra garsonu çağırarak:

— Buraya bak, dedi. Yarım saat oluyor, bir rakı istedim. Sen mi unuttun, yoksa getirdin de içmedim mi? Yahut hiç mi ısmarlamadım bilmiyorum.

İğne neye yarar ?

Büyük anne gözünü yumdu, ağzını açtı, beceriksiz torununu haşlıyor :

— Bugünün kızları olacaksınız... Elinizden bir iş gelmiyor... İğnenin bile ne işe yaradığını bilmezsiniz !..

Küçük bayan büyük bir ciddiyetle :

— Bilmez olur muyuz? Anne anne dedi; gramofon çalmıya yarar, değil mi ?

— ?.....

Ne olurdu

— İçki düşmanı bir genç kendisinden geçmiş, yumruklarını sallıyarak nutuk söylüyordu :

— .....Aziz yutdaşlar ! Dünya yüzündeki bütün alkolleri bir kerede denize dökseler ne olurdu, bilir misiniz?... diyince, arkadan bir ses yükseldi :

— Mahmut Yesari yüzme şampiyonu olurdu !...

Kâtip

Hikâye

Hakkını Aramak Çaresi...

Doktor Besim Hikmete kapıyı bir eski zaman yaşmağının altında yalnız gözleri görünen garip kıyafetli bir kadın açtı.

Doktor onu bir köylü misafir zannederek:

— Hanımefendiye haber verin «doktor geldi» diyin, dedi.

Yaşmaklı kadın gülmiye başladı:

— Beni tanımadınız mı doktor? Öyle ya bu kıyafette nasıl tanıyacaksınız? Ah başımıza gelenleri bilseniz...

Doktor ev sahibinin karısı bayan Cavidanı gözlerinden ve sesinden tanıdı, o da gülerek:

— Bu ne hal, ne oldunuz? dedi.

Genç kadın:

— Sormayın doktor, dedi. Evce perişan bir haldeyiz.

— Bir kazaya mı uğradınız? Yüzünüze bir şey mi oldu?

— Bayan Cavidan doktoru kapının yanındaki salona aldıktan sonra yaşmağını sıyırdı:

— Hasta ben değilim, dedi.

— Şu halde kocanız... Vah vah nesi var?

— O da değil doktor... Ömer hasta olsayıdı bukadar telâş edermiydik? Bir kaç gün ötede beride sürüneceğine evinde dinlenirdi. Siz gelir ilâcını verirdiniz. Olur biterdi?

— Şu halde çocuklardan biri..

— Onlar da değil doktor... Hastamız hayatı bu ev için en ehemmiyetli olan insan yani hizmetçi... Ayşe dört gündenberi yorgan döşek yatıyor... Ne olduğunu anlıyamadık... Zavallı kocam önlüğü giyip mutfağa girdi. Bulaşığı mektep dönüşünde çocuklara yıkatıyoruz. Malûm ya çocuklar pis şeylerle oynamaktan hoşlanırlar... Ortalığı silip süpürmek de bana düştü. Yüzümdeki yaşmak bir nevi toz maskesidir.

— Demek bana «mutlaka bekliyoruz» diye telgraf çekmenizin sebebi bu?...

— Evet doktor... Ailece size yalvarırız. Şu Ayşeye bir çare bulun... Onu mutlaka kurtarın ki biz de bu eziyetten kurtulalım...

Bu esnada evin efendisi de önünde bir peştemal, elinde bir kepçe salon kapısından giriyordu:

— Aman doktor medet senden... Kız iki gün daha yatarsa ben bittim.. Evin yemeğinden başka bir de hasta yemeği pişirmiye dayanamıyorum.

Doktor Besim Hikmet salonda bir cıgara içtikten ve ev sahipleriyle bir parça şaka ettikten sonra hastanın odasına çıktı.

* * *

Ayşe yatağında yavaş yavaş şarkı söylüyordu. Fakat dışarda ayak seslerini işitince şarkıyı hemen iniltiye çevirdi:

— Ah.. aman.. kollarım, bacaklarım, başım, diye sızıldanmıya başladı. Doktor derhal şüphelenmişti. İçeri girince:

— Kızım bunların hepsi birden ağrımaz, dedi, hangisi fazla ağırıyorsa söyle de onun çaresine bakalım. Doktor Besim Hikmet bilhassa kış mevsiminde hemen hiç ayağını bu evden eksik etmediği için herkesle olduğu gibi hizmetçi Ayşe ile daima şakalaşırdı.

Kız yakalandığını anlayınca iniltiyi göz yaşlarına çevirmişti. Elleriyle yüzünü kapıyarak ağlıyor, vücudu yatakta garip hareketlerle kıvranıyor, sarsılıyordu.

Doktor elliyi geçen yaşına rağmen ağzının tadını çok iyi bilen bir eski kurttu. Fakat nedense şimdiye kadar bu Ayşenin bukadar oynak bir dişi,

Bu balo mevsiminde olagan şeylerden:

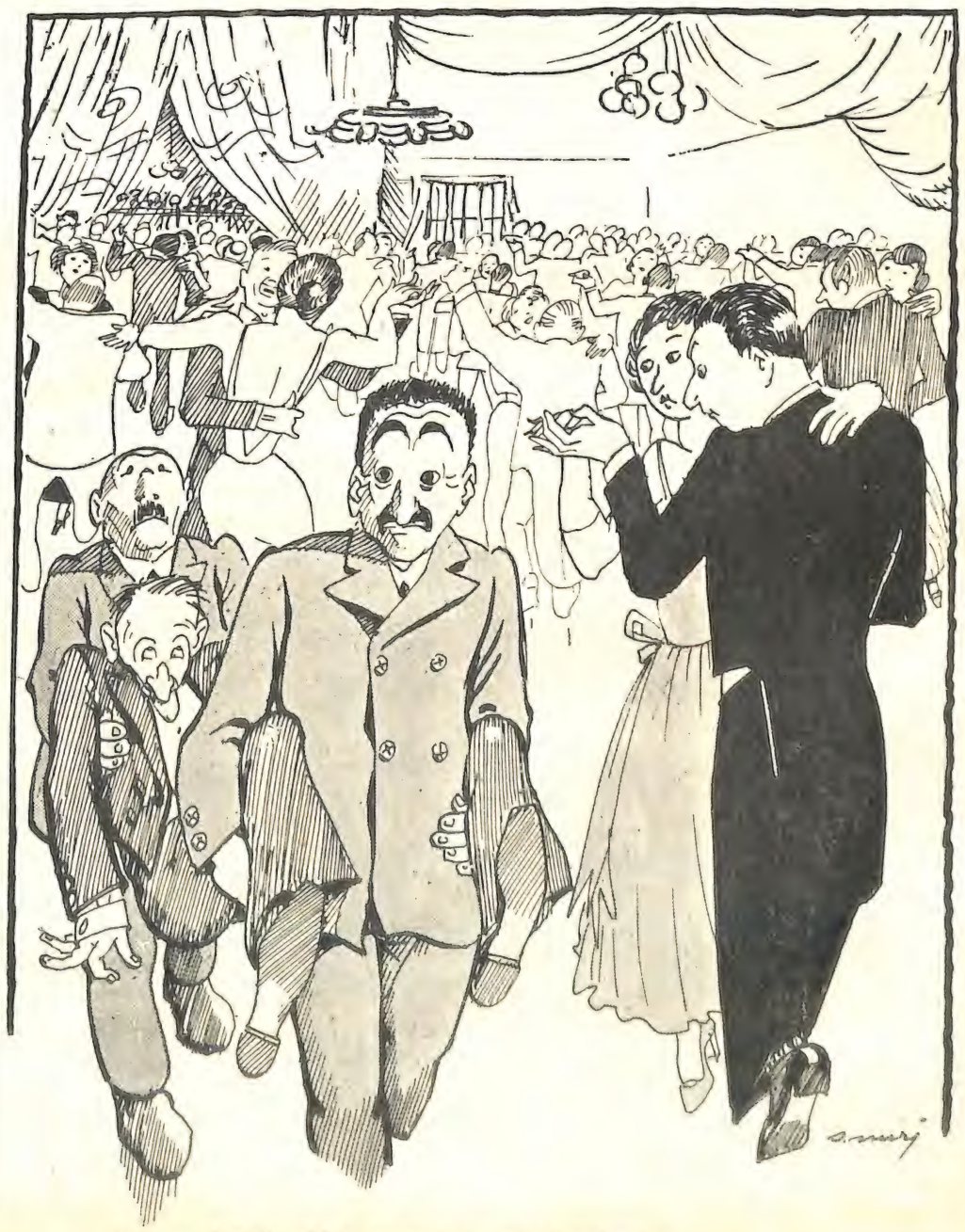

— Bir şey değil!.. Saksofoncunun nefesi tükenmiş

körpe bir piliç olduğuna dikkat etmemişti. Kızın alnına, boynuna dağılmış kıvırcık siyah saçlarından, sıhhatten pırıl pırıl parlıyan yüzünden, billûr kadehler içinde parlıyan likör renk ve tadındaki dudaklarından gözlerini ayıramıyordu.

Doktor evvelâ evi biribirine katan ve fazla olarak kendisinin de rahatsız edilmesine sebep olan bu yalancı hastayı haşlamak niyetinde idi. Fakat elliyi geçmiş bir ihtiyar çapkın böyle manzaraya nasıl dayanır?

Kızın ıstırap taklidi yapmak için yatakta kıvranırken ara sıra örtülerin arasından görünen açık kolları, göğsü, çıplak bacakları doktoru sarhoş ediyor. Hele onun ara sıra yatağı garip gıcırtılarla sarsarak titremesi adamcağızı büsbütün çileden çıkarıyordu.

Besim Hikmet çocuk tehdit eder gibi:

—Kız, sen yalan sölüyorsun, dedi, hasta filan değilsin... «Bir kaç gün dinleneyim» dedin, bu oyunu icad ettin.

Kız yatağında yarı yarıya doğrularak doktorun ellerine sarıldı:

— Vallahi değil doktor, billahi değil bay doktor, ateşime bakın, dilime bakın...

Doktor kızın bir nabzına değil iki nabzına birden baktı, hattâ muayeneyi dirseklere kadar ileri götürdü. Sonra dilini çıkarttırıp tetkik etti. Adamcağızın gözleri zayıf olmalı ki renkli dudakların, parlak beyaz dişlerin arasından çıkan ve arkadaşlariyle eğlenen afacan bir çocuğun diline benziyen bu dili görebilmek için yaklaşdıkca yaklaşıyor, hastanın ağzına girecek gibi oluyordu. Neticede:

— Kızım Ayşe, dedi, hasta değilsin amma bu hususta bana daha kuvvetli bir kanaat gelmesi için seni tam bir muayeneden geçirmekliğim icap ediyor. Soyun bakalım.

Budala kız niye öyle çekiniyorsun... Doktordan adama zarar gelirmi? Ben öyle naza gelemem, kulaklarını koparırım ha...

Hastanın daha fazla soyunmasına ihtiyaç olmadığı için Besim Hikmet sadece Ayşenin örtülerini kaldırdı ve kızı tepeden tırnağa sıkı bir muayeneden geçirdi.

Adamcağızın parmakları kızın vücudunda yoklanmadık nokta bırakmıyor, gözleri rontgen ışığı gibi şeffaf cildinden işliyerek uzviyetin en ince noktalarını görüyor gibiydi.

Doktorluğun tarihinde eşine pek az tesadüf edilen bu ince muayeneden sonra doktor kızı kulağından yakaladı:

— Seni yaramaz küçük yalancı, dedi. Hiç bir şeyin yok... Şimdi sana ne yapalım?

Hasta artık gülüyor, çıplak omuzlarını oynatarak:

— Ne isterseniz yapın? diyordu.

Doktor büsbütün çıldırdı. Zorla kendini tutmıya çalışarak:

— Sana birşey yapmıyacağım, dedi, yalnız bir şartla... Bana hakikati söyliyeceksin: neden böyle yalancıktan hasta oldun...

Ayşeye artık emniyet gelmişti; gülerek:

— Peki doktor söyliyeyim, dedi, ben burada dört aydanberi hizmetçiyim. Bilir misiniz ki dört aylık alacağıma karşı bana daha on para bile vermediler. Ben de yalandan hasta olmıya kalktım.

— İyi amma bu, vicdansızlık kızım...

— Hiç de değil... Mademki onlar benim hakkımı yediler... Her şeyi yapmıya hakkım var... Aylıklarımı almadan bu yataktan kalkmamıya yemin ettim.

Doktor garip bir heyecan içinde düşünüyordu:

— İnsanı parasız çalıştıranlara her şeyi yapmak haktır, öyle mi kızım? Demek bunun vicdana, ahlâka dokunur bir tarafı yoktur? Pekâlâ öyle ise ben de sana bir şey söyliyeyim... Ben tam dört senedenberi bu ailenin hususî doktoruyum. Yüzlerce defa gittim geldim. Daha on para vizitalarını almak nasib olmadı.

Doktor ceketini çıkarmıya başlamıştı:

— Şu yatakta bana da bir yer aç... Ben de yanına yatayım... Hakkımızı braber arıyalım.

Yengeç

— Kıyamet dediğin haksızlıktan kopar. Bir taraftan bizim için kahveleri yasak ettiler, öteki taraftan cayır cayır tavla müsabakaları tertip ediyorlar.

SALON ve SOFRA Dedikoduları

Daha Beteri

Bir köşede iki erkek başbaşa vermişler, konuşuyorlar:

— Bu gece aramızda bay falânla karısı yok. Zavallı kadın... Geçen gece bir erkekle yakalanmış, karısını öldürdü.

— Daha beteri olabilirdi.

— Amma yalnız karısını değil adamı da öldürdü.

— Daha beteri olabilirdi.

— Bundan daha beteri ne olurdu!

— Eğer bir gece evvel olsaydı, beni öldürebilirdi!

***

Hem elma soyuyor, hem de anlatıyordu :

— Hayatımda o derece şaşırdığımı hatırlamıyorum. Masa başında beş kişi idik. İki kadın, üç erkek... Poker oynuyorduk. Elimden bir iskambil düşürdüm. Kalktım. Eğildim. Gözüme bacaklar ilişti, yedi bacak vardı. Dört kişiye yedi bacak... Olur şey değildi bu...

— Biri tek bacaklı mıydı ?

— Hayır.

— Biri ayağını altına mı alıp oturmuştu.

— Hayır.

— Ya neyimiş?

— Yanlış saymışım!..

***

— Yahu hani Sabih, Meliha ile evleniyordu.

— Bir şart koştu, evlenmeden evvel kızı çırılçıplak görmek istediğini söyledi. Anasiyle babasının gözü önünde soyunsun bakayım, dedi.

— Razı olmadılar mı?

— Oldular. Kızı soydular, gösterdiler.

— Sonra?

— Kızın burnunu beğenmemiş, çok büyük, çok uzun, evlenemem demiş!..

Ne olur ne olmaz...

— Kocam ile barıştım. Talâk davamı bir ay kadar tehir ettirebilir misiniz?

Tarihî eserler günden güne harap oluyor :

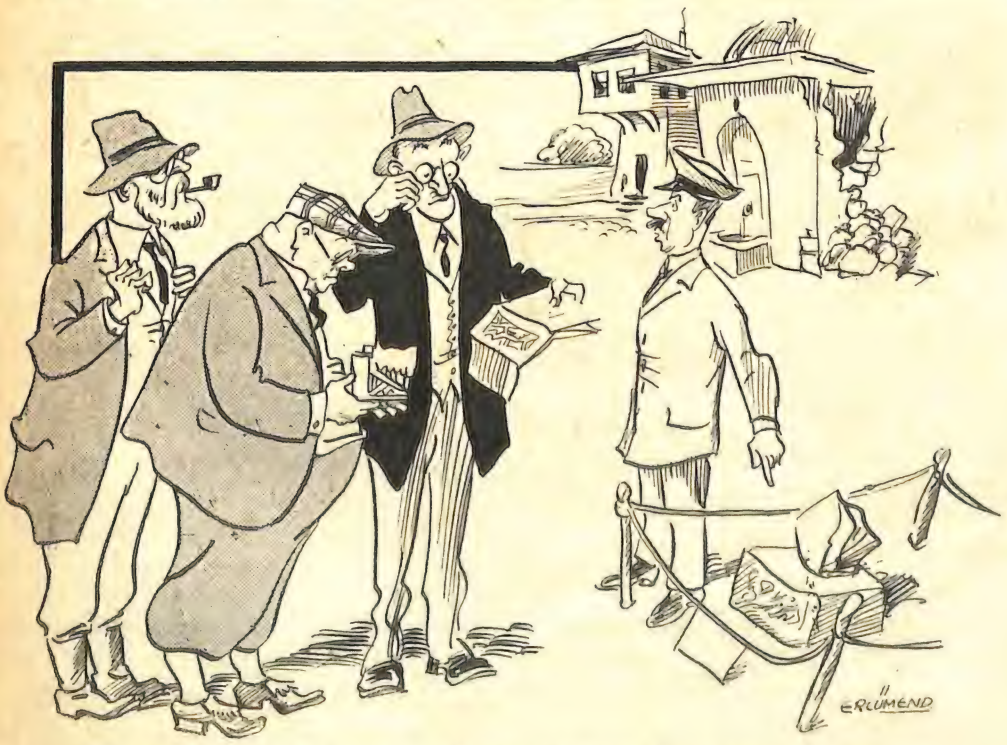

Tercüman —Bu taşlar, kurşunları sökülen, çinileri koparılan mermerleri çalınan tarihî bir eserden kalma iki taştır. Büyük kıymetleri vardır.

Portreler

ÜSTAT HÜSEYİN RAHMİ

Onu tanımıyan yoktur, fakat onu sevmiyen var mıdır? Çoğumuz ancak beşikte iken gülmüş, aklı başına geldikten sonra gülmeyi kaybetmiş insanlarız... İşte bizim kaybettiğimiz sevinci bulup getiren, en düşünceli günlerimizde bizi güldüren yegâne dost Hüseyin Rahmi olduğu için onu hem tanır, hem severiz.

Anamızdan, ninemizden sonra bize en yakın insan odur. O, yalnız bizi güldürmekle kalmaz, her gülüşümüzün sonunda güzel bir ders de verir. Babamız, hocamız bizi adam etmekten ümidi kestikleri halde Hüseyin Rahmi üstadımız bıkmamış, usanmamış, elli beş yıl bize dersini okutmuş, ezberletmiştir. Hattâ okadar kendini bize vermiştir ki bu yüzden kendi saadetini unutmuş, elâlemin evlâdına öğüt vereceğim diye öz bahçesinde bir söğüt bile yetişdirememiştir!

Üstada: « Niçin evlenmediniz? » diye sormuşlar, cevap vermiş: «Allah saklasın! Evlenmiş olsaydım yetmiş eser değil, yedi eser bile yazamazdım. » Doğrusu Allah saklamış, yoksa biz onsuz ne yapardık? Evlenmekten maksat çoluk çocuk yetişdirmek ise, hergün bir kadının vırvırını, dırdırını dinlemeksizin, o, binlerce çoluk, çocuğa sahip olmuştur. Onun romanlarını okuyup da baba nasihatlerini dinliyen her genç biraz onun evlâdı sayılmaz mı? Böyle daha az zahmetle bin bir evlât sahibi olmak dururken ne diye dizgini bir kadın eline verip güç belâ, bir iki çocuk sahibi olmalı?. Hüseyin Rahminin hakkı var. Ancak bir kaç çocuğa babalık edecek olanlar evlenmelidir. Fakat onun gibi herkese atalık edecek adamlar, asla!

Yok, öyle değil de, evlenmekten maksat eğlenmek ise... Üstadın bu hususta nekadar ileri gittiğini, yahut yerinde saydığını bir kendisi bilir, bir de cenabı hak! Biliyorum, bu resmi gördükten sonra: «Bir de siz!» diyeceksiniz, değil mi? Öyle ya, bunu bilmesek bu resmi nereden bulup da burada neşredeceğiz?

Bizim gönlümüzün üstat hakkındaki temennisi işte böyledir.

Fakat, işin aslı bildiğiniz gibi değil, aziz okuyucularım! Gördüğünüz resim, yazık ki, hakikî bir manzarayı aksettiremiyor, ancak bizim gönlümüzün üstat hakkındaki temennilerini gösteriyor... Biz bu resimle şunu anlatmak istiyoruz ki, Hüseyin Rahmi, halkın fikrini açmakla uğraşacağı yerde kendi gönlünü açacak mevzularla uğraşsaydı manzara böyle olurdu. Fakat o, böylesini değil, öylesini tercih etti. Ne mutlu ona!

Üstat, şimdiye kadar, güzel yazılariyle cümlemizin gönlünü hoş etmişti. Biz de, üstadın hakkı üstümüzde kalmasın diye, bu güzel resmi neşretmekle kendisinin gönlünü hoş etmiş oluyoruz... Eğer üstadı kızdırıp da paparayı yemezsek, ne mutlu bize!

Fırça

Merak etme!

Bayan akşam üstü gelen kocasına, dert yandı:

— Gördün mü hizmetçinin bana ettiğini? Ben sana kaç kere söyledim böyle genç kızdan hizmetçi olmaz!

Bay hayretle sordu:

— Ne yaptı?

— Daha ne yapsın? Benim iç gönleğimi aşırmış!

Kocası teselli etti:

— Merak etme, canım, yarın sen burada yokken ben o gömleği usulca onun üstünden çıkarmasını bilirim!

Miras yedi

Amcasının mirasına henüz konmuştu. Merhumun ruhunu şadetmek için hemen o hafta bir bara gitti. Garsonu çağırdı:

— Şampanyan nasıl?

— Mükemmel... Ölüleri diriltecek kadar nefis!

Miras yedi telâşla:

— Öyle ise istemem, dedi, yerinde kalsın! Daha bu hafta gömdük...

Lokantada

Müşteri hiddetle bağırdı:

— Garson!

— Buyurunuz...

— Bu getirdiğin balık kokmuşa benziyor.. Koklamadın mı?

— Kokladım, taze idi, buraya getirinceye kadar bir şey yoktu.

— Sersemlik etme, görmüyor musun, kokudan burnuma mendilimi tıkıyorum?

Garson geniş bir nefes aldı:

— Öyleyse kabahat bizim balıkta değil, sizin kirli mendilinizde!

Tarihe karışanlar...

Ağıza alınması başa belâ getiren kelimeler

Faizci

Meşhur ressamlarımızdan Ç. İ. ay sonu yaklaşınca, bir tefeciden yüzde elli faizle para alırmış. Birgün gördüğü lüzum üzerine, tekrar faizciye uğramış, elli lira istemiş. Her zaman bin dereden su getirip nazlanan tefeci, o gün, en güler yüzünü göstererek parayı uzatmış:

— Buyurun, dostum, hem bu sefer sizden faizde almıyacağım!

Meşhur ressam, karşısındakinin çıldırdığına hükmederek:

— Ne münasebet, demiş, faizsiz para alınır mı?

— Hayır, faiz almıyacağım.. Ancak, buna karşılık, sizden bir resmimi yapmanızı rica edeceğim... Fakat nasıl bir vaziyet alayım? Galiba, en tabiîsi ellerimi cebime sokmak...

Ç. İ. nasıl bir çıkmaza girdiğini anlıyarak:

— Hayır, hayır, demiş, ellerinizi kendi cebinize sokarsanız tabiî olmaz benim cebime sokunuz ki tabiî olsun!

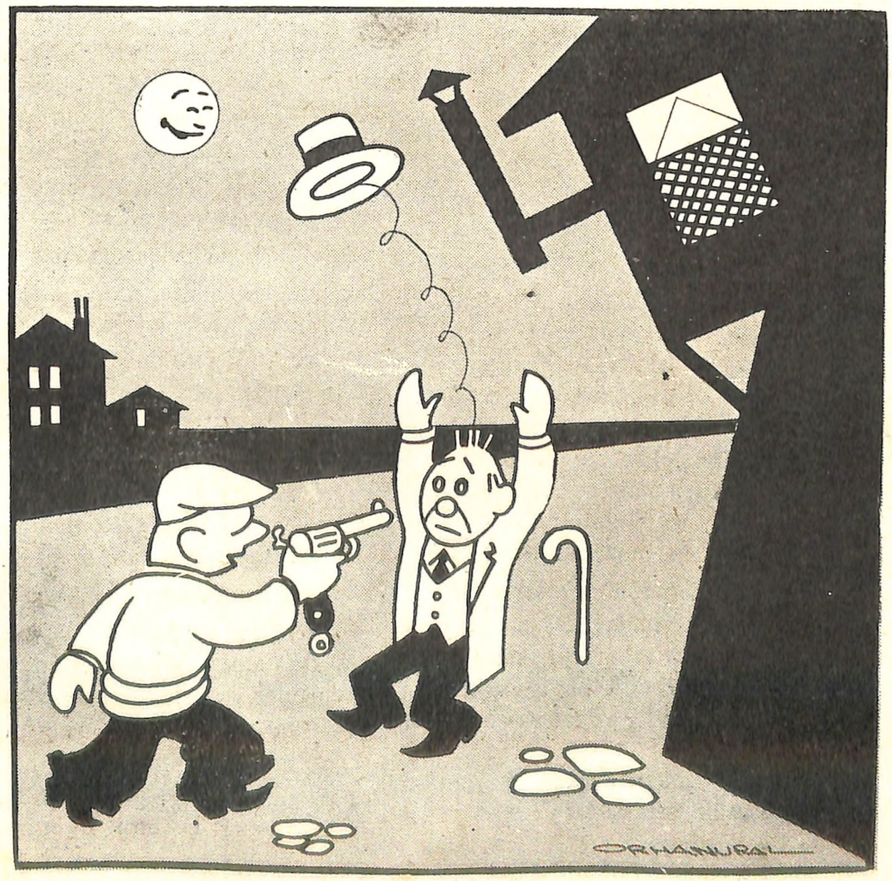

Hırsız — Eller yukarı! Paraları çıkar bakalım!
Yolcu — İmkânı yak! Bugün karımla çarşıya çıktık!..

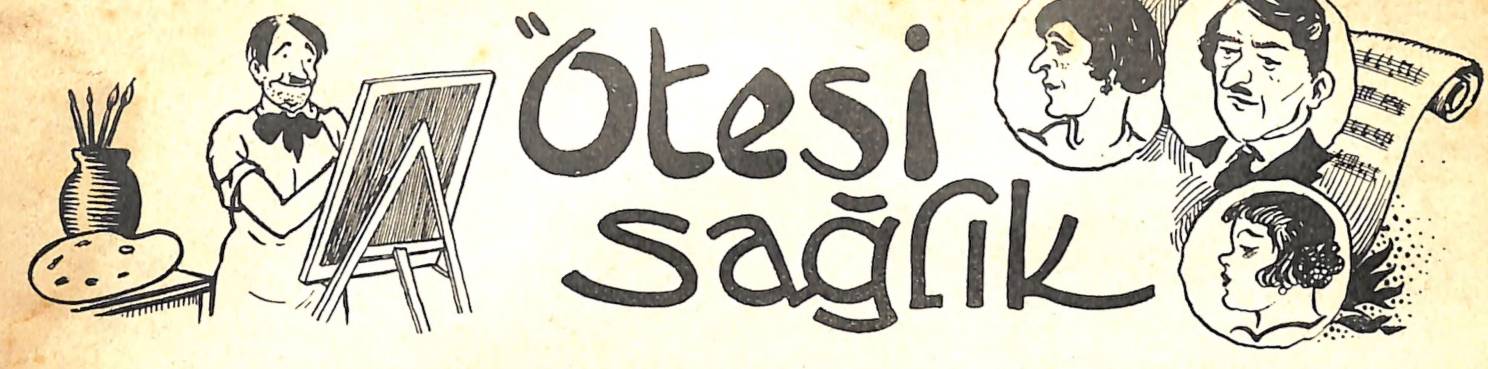

Mizahî Roman

— 1 —

Yazan: DİKEN

Bu Sayı ile yeni romonına başladığımız «Diken» Türk mizah edebiyatında başlı başına bir kahkaha ve nükte şahsiyetidir. Bugüne kadar mizah dünyamızda bir çok eserler ve çok kuvvetli mizahî şahsiyetler yaratan, Diken, «Karikatür» e verdiği bu romaniyle siz okuyucuları da kahkaha ve espri satırları arasında kucaklamış oluyor.

Temmuzun birinci günü, sabahleyin, horozlar öterken evinden fırlıyan ressam Behlül Dânâ, yayan Kadıköy yolunu tuttu.

Ayaklarında lâstik tabanlı keten iskarpinler, başında bir amele kasketi, sırtında devrik yakalı bir keten gömleğin üzerinde alpak bir ceket; bunun altında da kurşuni, ütüsüz bir pantalon vardı.

Bu lâübali kıyafeti, Behlül Dânâ, Sanatının bir lâzimesi addediyordu. Pariste, tahsilde bulunduğu sıralarda, eline Fıransızca bir kitap geçmiş, onun içinde, «Ekseriya, zarif bir pejmürdeliğin bir eseri sanat» olduğunu okumuştu. O gün bugün, kılığına itina etmeyi bir ayıp, bir kabahat sayıyordu.

Kaç dafa, sokakta onun bu haline aldanıp da, avucuna bir baş, göz sadakası tutuşduranlar olmuştu. Yine de mütenebbih olmuyor,halkın bu sui tefehhümünü onun sanata karşı bigâneliğine bağışlıyordu.

Her sabah —Pazarları müstesna— Behlül Dânâ, böyle, Çiftehavuzlardan kalkar, asfalt yolu takip ederek, Kadıköyüne kadar yürürdü.

Bu yürüyüş herhangi bir sıhhî endişeden, spor sevgisinden ileri gelmiyordu. Onu bu zahmetli işe sürükliyen, çocukluktanberi arkadaşı olan ve Kurbağalıderede oturan bestekâr Behzat Akife karşı beslediği derin ve samimî muhabbetti.

Behlül Dânâ, Behzadı bir gün görmese edemezdi. Behzat da, Behlülün bir günlük tahassürüne dayanamaz, muztarip olurdu.

O halde niçin komşu oturmazlardı diyeceksiniz, değil mi? Çok yerinde olan bu sualinize, müsaadenizle cevap vereyim:

Dedim ya, Behlül Dânâ ressamdı. Bu memlekette, ressamlığın, bir gün gelip de para edeceğine, ressamların rağbet ve itibar göreceklerine inanmıştı. O mesut güne intizaren de, boyuna boya sarfediyor, harıl, harıl tablolar hazırlıyordu.

Bütün İstanbulu gezip dolaşmış, sanatına en muvafık bir ilham kaynağı olarak, ancak Çiftehavuzları bulmuştu. Burada, tabiat her yerden güzeldi. Deniz var, kır var, ufuk var, tulu ve gurup var, hasılı bir ressamın fırçasını ıtma edecek her şey bol bol vardı..

Onun için, Behlül Dânâ buraya yerleşmişti. Bir eski zaman paşa köşkünün bahçıvan odasına ayda üç lira kira veriyor ve bunun için de mesut, yaşıyordu.

Behzat Akife gelince, o da, dehasının meşimeşinden doğacak muazzam operaya Kurbağalıdereden daha uygun bir sahne bulamamıştı. Günün muhtelif saatlerinde, havaların sert, mülâyim veya imbat oluşuna göre, derenin akarken çıkardığı sesleri notaya alıyor, haftada bir beğenmeyip değişdirdiği senfoniler vücuda getiriyordu.

İşte, bu iki candan dostun böyle biribirinden uzak semtlere yerleşmiş olmaları bu yüzdendi.

Behlül Dânânın, haftada bir gün nefsini zora koyup pazarları bu Kadıköy yolculuğunu ihtiyar etmemesi de ayrıca bir ve hatta iki sebebe müstenitti. Behlülün, o gün misafiri gelirdi: Şadüman isminde. yeşil gözlü, serseri ruhlu bir kız. Ve bu kız, Behlülün, gûya ilham perisi idi.

Yine her pazar, Behzat Akifin de misafiri vardı: Bayan Şehbal adında, eski saraylılardan, isterik, kafadan yana gayrimüsellâh bir kadın! Bu da Behzadın baş belâsı idi.

Ve o günler, Behlülün atelyesinde de, Behzadın çilehanesinde de sanat bir tarafa bırakılır, cümbüş edilirdi.

Behlül derbeder ve maymun iştahlı bir adamdı. Ruhunun değişikliğe olan inhimakini, ayda üç dört defa yatağının, şövalesinin, masa ve sandalye gibi mahdut ev eşyasının yerlerini değiştirmekle tatmin eder, sabahları bir iki saatini muntazaman dostunun yanında geçirdikten sonra yerine döndümiydi, artık bir daha hiç bir tarafa çıkmazdı.

Yemeğini kendi pişirirdi. Bunu da Allah yemek eyliye! Bazan sahanda iki yumurta, biraz pastırma veyahut sucuk.. Nadiren bir kaç köfte.. Bir fasulye piyazı., Ressamın ahçılıktaki bütün bilgisi hundan ibaretti.

Fakat bu da ona yetiyordu.Genç yaşında, insanlar ekseriya idealle doyar, ince ve çeşit yemeklere ihtiyaç göstermezler.

Şadümanın geldiği günler, Behlül Dânâ ona ziyafet çekerdi. Eğer mevsim yaz ise, Suadiyeye giderler, öğle yemeğini oradaki gazinoda yerlerdi.

(Devam edecek)

Ademi İktidara

Karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

BASURDAN

Ameliyatsız yalnız

HEDENSA

ile kurtulursunuz. Memeleri mahveder, kanı, ağrıyı derhal keser. Bütün dünyada milyonlarca hayat kurtarmıştır. Birçok Alman profesörlerinin takdirnameleri kutusundadır.

Okuyucularımıza :

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

Yazan :
İbrahim Alâettin

Çıkaran
Sedat Simavi

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetlerile ve karakterlerile tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususî tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

Ankarada :

AKBA

Kitap evini ziyaret ediniz. Orada neşriyatımızın bütün sayılarını bulabilirsiniz. Eksik sayınızla bütün kırtasiye ve kitap ihtiyaçlarınızı temin edebilirsiniz.

SAMSUN

Okuyucularımız Karikatürün ilk sayısından itibaren bütün çıkanları Samsunda Kökçü oğullarının

HALK Kütüphanesinden

Tedarik edebilirler.

Medeniyetin Kurbanı

Ahmet Sait matbaası İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden: T. Şükrü